

FECSKE CSABA

REKVIEM

*kísérte kilenc botorkáló öreg a koporsót
az őszben rozsdásodó dombra ahol
végső szálláshelye lesz az elköltözöttnek
lenn pára lepi a völgyet izmos napbarnította
asszonyokra emlékezik a szél fölsejlenek
a súlyos öklű csontos férfiak levegő-szobrok
az idő talapzatán hallja csupán nyolc a
lélekharangot amint vonulnak fásultan
a hely leginkább koptatott ösvényén
hét üres szempár mered a sírra csak legyen
aki majd engem is elsirat aki itt szétekint
mintha foghíjas odvas szájba nézne
mint éhes csikaszw vonít a szél éjszakánként
viszi a csúrt a háztetőt kéményt hat beomlott
arc hófúttá fő a dohos párnákon kutyaugatás
tüskéibe akadt álom után kap az elme hiába
egyik nap mint a másik néha fölnevet egy birs
a komódon mélyebb megint a csönd ez
elkárhozott faluban marad végül csak
egyetlen öregember a puszta házban
mely hajlék volt valaha nem a céltalanul
közlekedő napok évszakok elhagyatott órháza*

SZEGÉNY EMUS

*szegény Emus sóhajtott fel nagyanyám
ha régi fényképeket nézegetve feltűnt
nagy kontyú mosolygós nővére aki
Kaliforniában ment férjhez egy falubelijéhez
gyermekük születtek Istenem hány
ismeretlen rokon szerte a világban
Emus története lassan elmosódott nagy
a távolság közöttünk térben és időben*

*annyit tudunk még hogy egyik gyermekét
családostól lemeszárolták házukat felgyújtották
mint emléküket is el akarták volna tüntetni
a föld színéről több hír már nem érkezett
nagyanyám meghalt kinek is írt volna egyre
követhetlenebb magyarsággal halálhíre
ugyan nem érkezett de rég túljutott már az emberi
élet legvégső határán távol a szülőföldtől nyugszik
valahol idegen földben gyertyát ha gyújtanak érte
idegen emberek akik ha rokonai is valójában
mégse tudják honnét is tudhatnák ki volt szegény
Emus a hajdani szép szögligeti lány*

KOPOTT EMLÉKMŰ

*paraszt volt földhözragadt
akinek a föld a mindene
egyszerű volt és durva akár a vászon
nem a szerelem nemzette őt józan
megfontolás a mindenben túlnövő
kegyetlen remény*

*megszenvedte a háborút
hullatta vérét ahogy mondták a
házáért de ő csak a bőrét mentette
ahogy tudta testébe fűrődött egy
lövedék ám életben maradt kézbe
foghatta újra a kaszát ekeszarvat*

*ami vele történt tragikus félreértés csupán
aminek a neve történelem kisember volt
paraszt az utolsók közül aki még a földnek élt
amelyből vétetett amelyért ütni
ölni tudott volna Számély ez volt a neve
amit kimondva mintha törkölybe kortyintánál*

*nem volt szava a világhoz az ő szavai
a barázdák voltak a megművelt földek*

*napcserezette arca kikopott a világból
ne kérd számon fiaitól ki volt ő
ne kérd számon senkitől mert róla vall ez a földdarab
az utolsó mely végül mégis a jövőnek hazudott
idegen szándékok prédája lett*

